

καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα· καὶ αὖθις αὖ ἐὰν ὑποθῇ εἰ b
 ἔστιν ὁμοιότης ἢ εἰ μὴ ἔστιν, τί ἔφ' ἑκατέρας τῆς
 ὑποθέσεως συμβήσεται καὶ αὐτοῖς τοῖς ὑποτεθεῖσιν καὶ
 τοῖς ἄλλοις καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα. Καὶ περὶ ἀνο-
 μοίου ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ κινήσεως καὶ περὶ στάσεως
 καὶ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ εἶναι καὶ
 τοῦ μὴ εἶναι· καὶ ἐνὶ λόγῳ, περὶ οὗτου ἂν αἰεὶ ὑποθῇ ὥς
 ὄντος καὶ ὥς οὐκ ὄντος καὶ οἷον ἄλλο πάθος πάσχοντος,
 δεῖ σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς ἐν ἑκάσ- c
 τον τῶν ἄλλων, ὅτι ἂν προέλῃ, καὶ πρὸς πλείῳ καὶ πρὸς
 σύμπαντα ὡσαύτως· καὶ τᾶλλα αὖ πρὸς αὐτὰ τε καὶ πρὸς
 ἄλλο ὅτι ἂν αἰεὶ προαιρῇ, ἐάντε ὥς ὄν ὑποθῇ ὃ ὑπετίθεσο,
 ἐάντε ὥς μὴ ὄν, εἰ μέλλεις τελέως γυμνασάμενος· κυρίως
 διόψεσθαι τὸ ἀληθές.

Ἀμήχανόν γ' ἔφη, λέγεις, ὦ Παρμενίδη, πραγματεῖαν,
 καὶ οὐ σφόδρα μανθάνω. Ἀλλὰ μοι τί οὐ διήλθες αὐτὸς
 ὑποθέμενός τι, ἵνα μᾶλλον καταμάθω;

Πολὺ ἔργον, φάναι, ὦ Σώκρατες, προστάτεις ὥς d
 τηλικῶδε.

Ἀλλὰ σύ, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, Ζήνων, τί οὐ διήλθες
 ἡμῖν;

Καὶ τὸν Ζήνωνα ἔφη γελάσαντα φάναι· Αὐτοῦ, ὦ Σώ-
 κρατες, δεώμεθα Παρμενίδου· μὴ γὰρ οὐ φαῦλον ἢ δὲ λέγει.
 Ἦ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάτεις; εἰ μὲν οὖν πλείους
 ἦμεν, οὐκ ἂν ἄξιον ᾦν δεῖσθαι· ἀπρεπὴ γὰρ τὰ τοιαῦτα
 πολλῶν ἐναντίον λέγειν ἄλλως τε καὶ τηλικούτῳ· ἀγνοοῦσιν
 γὰρ οἱ πολλοὶ ὅτι ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε e
 καὶ πλάνης ἀδύνατον ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ νοῦν σχεῖν.